

Milí bratři, milé sestry,

dnešním ránem nám začal nový rok 2014. Mnozí lidé do něj vstoupili s velikým očekáváním, v naději, že třeba konečně naleznou zaměstnání; v naději, že snad již budou vyléčení ze svých nemocí; anebo třeba v naději, že padnou jejich šťastná čísla a oni vyhrají pěkný balík peněz. Někteří lidé si po půlnoci dali novoroční předsevzetí – že třeba přestanou pít alkohol nebo skončí s kouřením; že si budou více všímat svých dětí a životních partnerů; že budou více číst a sportovat a méně vasedávat před televizní obrazovkou. A snad všichni si navzájem přáli: Všechno dobré. Nebo ať je ten nadcházející rok veselejší, radostnější, bohatší než ten uplynulý.

Nový rok je zkrátka v myslích lidí spojen s velikým očekáváním – že všechno špatné, co se v našich životech doposud odehrálo, snad již skončí se starým rokem, zapomene se na to. A tyto špatné vzpomínky nahradí nové skvělé zážitky a události.

A pak přijde rozčarování! Pro některé již tento den, neboť poruší svá předsevzetí. Pro jiné snad za nějaký čas, kdy se nedostaví to toužebně očekávané nové, lepší, radostnější. Člověka omrzí donekonečna „čekat na Godota“.

A my křesťané dnes slyšíme jasně: ten nový rok, do kterého jsme dnes vstoupili, je stejně starý jako ten, který právě skončil. Nový rok zkrátka není žádný nový rok. Je tak starý jako všechny ostatní, neboť patří ke starému věku. Rok 2014 bude stejně starý, v mnohém stejně temný, stejně smutný a úzkostný jako ten předešlý. A i kdyby náhodou pro některé z vás nebyl, může jím být ten následující.

No to je mi povzbuzení od faráře, asi si říkáte... Namísto toho, abys dnes přímo hýřil optimismem, rozséváš skeptickou a ubručenou náladu. Možná jsem dnes vstal levou nohou z postele, možná jsem bručoun (a ani to nevím). Anebo...

Anebo jsem vyčetl z Božího slova, že naděje vkládaná do tohoto světa, naděje vkládaná do této doby a věku nemá smysl. Dříve nebo později se šeredně spálíme, pokud se se svou nadějí obracíme na nás samé, na naše bližní, na politiku, ekonomiku či vědu a techniku – neboť to všechno náleží věku, který ještě zcela není vysvobozen z hříchu, ze zániku a zkázy. To všechno náleží věku, který musí skončit, odejít, zemřít.

Takže náš život je zcela beznadějný? Je tedy bláhové doufat v to „lepší příští“? To určitě ne! Jen musíme vědět, do koho vložit tu svou naději. Jen u Boha totiž má naše naděje naději. Jen když se naše naděje upírá k Bohu, má naději na úspěch.

Bůh praví: „**Hle, všechno tvořím nové.**“ Jedině Bůh sám je tvůrcem všeho nového. Ne my lidé – ani ti nejlepší z nás. Ne dějiny, ani příroda. Jedině Bůh tvoří všechno nové. A když říká „všechno“, pak tím myslí skutečně „všechno“.

Vždyť Jan vidí novou zemi a nové nebe! Tedy obnovené stvoření, které hříšné lidstvo již tolik znetvořilo. Ale proč Bůh chce stvořit nové nebe a novou zemi? Proč jen to stávající stvoření neočistí od špíny a nečistoty, proč z něj jenom neodejme to zlé a špatné?

Protože celé stvoření se podobá tělu člověka. Když se poraníme, rána se časem zahojí. Ale jizva - ta nám tu ránu bude připomínat až do konce našeho života. Jizva nezmizí. I my se všemožně snažíme zacelit rány tohoto věku: například recyklujeme odpad, jsme pro demokratické zřízení naší republiky, omlouváme se druhým za naše chyby a sami jim odpouštíme. Léčíme – s větším či s menším úspěchem – rány tohoto věku. A často jsme – díky Bohu - úspěšní! Ale jizvy přesto odstranit nedokážeme. Jizvy nezmizí. Proto Bůh chce stvořit všechno nové – ustanovit své Království, kde již nic nevykoupného a nepřečištěného nebude mít ani slovo ani vliv. Kde Zlo ve své původní podobě už existovat nebude.

Vyhlížejte tento v pravém slova smyslu nový rok! Vyhlížejte okamžik, kdy Bůh si učiní příbytek mezi lidmi, kdy bude s nimi, s námi přebývat. Vyhlížejte okamžik, kdy nám Bůh konečně setře každou slzu z očí, kdy nás už nebude zneklidňovat smrt našich blízkých a děsit ta naše vlastní. Vyhlížejte okamžik, kdy radost a veselí nahradí žal a nářek, kdy bolest tělesná či duševní nebude cloumat s člověkem. To všechno: to naše osobní, mezilidské, sociální i dějinné zlo jednou pomine, odejde spolu se starým věkem.

Ale vyhlížet – to nestačí! To by bylo málo. Také hledejme! Hledejme stopy toho Božího nového, přicházejícího věku v tom našem světě, který se pomalu ale jistě chýlí ke konci. Hledejme dnes a denně náznaky, záblesky Božího království v tom našem čase, v nás a kolem nás.

Vždyť čím více budeme vidět v tomto nevykoupeném světě znamení Božího království, tím více se na něj budeme těšit. Není to tak, že ten starý věk a ten nový věk jsou od sebe přísně odděleny. Ten nový věk už nějakým způsobem zasahuje do dění toho starého. Občas opravdu nepostřehnutelně: v úsměvu mého blízkého. V uších otevřených pro naše problémy. V jazyku, který žehná, místo aby proklínal. V upřímném potřesení pravicí. V ruce přiložené k dobrému dílu.

Ale i ve větších a viditelnějších věcech se Boží království projevuje v tomto věku: když se dva neb tři sejdou v Kristově jménu. Když shromážděná církev chválí Boha, naslouchá mu a plní jeho vůli. Když se povede realizovat projekty sociální pomoci chudým a slabým lidem. Když se podaří zachránit ohrožené druhy zvířat či rostlin. V tom všem se prolamuje nový věk do toho starého. Jen mít oči dokořán! Jen to všechno vidět a nebýt vůči tomu slepý, a také: napomáhat tomu! Proto v tom dnešním oddílu Bůh říká, že jeho slova se „již vyplnila“. Ne že se jednou splní, ale že se již vyplnila. Jistota, že nový věk už brzy zvítězí nad tím starým, je zde nebetyčná.

A přesto platí, že ten starý, nevykoupený věk je stále při síle, což se projevuje mimo jiné právě tím žalem, smutkem, nářkem, bolestí a smrtí. Ale nebojte! Víte, co se říká. Člověk nemůže dlouho sedět na dvou židlích. A proto, dá-li Pán, nebudeme již dlouho žít zároveň ve starém a zároveň v novém věku. Nebudeme již dlouho patřit oběma věkům naráz. To staré, zlé odejde! A Bůh snad již brzy bude v plnosti přebývat mezi námi. On sám, náš Bůh, tvůrce všeho nového, zdroj vší naděje, bude cele s námi a my s ním.

Modlitba po kázání:

Pane Ježíši Kriste, ve tvém jménu chceme začít tento nový rok, ve tvém jménu přijmout jeho radosti i bolesti. Dej, aby to byl rok důvěry a naděje. Rok, ve kterém zahlédneme stopy tvého přicházejícího království – v sobě i kolem nás. Tobě buď sláva navěky. Amen.